

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

L'ombra de Dalí és curta | L'any 2013, els diguem-ne «museus Dalí» de Figueres, Púbol i Portlligat han venut 1.580.517 entrades, més que no n'havien venut mai. I per això els mitjans han publicat l'orgull i la pregona satisfacció experimentada pels administradors del llegat del pintor a l'Alt Empordà. Deixant de banda el poble de Púbol i l'indret de Portlligat, i mirat des de fora, que es diu -és a dir, des de la perspectiva del contribuent figuerenc-, s'hi pot afegir el corollari habitual als èxits dalinians: Figueres en l'aspecte econòmic i en els altres se'n sent ben poc d'aquesta allau de visitants, molts dels quals es limiten al trànsit bus-Museu-botiga-bus. I com que el sol de Dalí només il·lumina el Museu, u: només aprofiten les engrunes d'aquesta Meca els venedors de cafès amb llet, entrepans i gelats que, a l'estil dels accessos als temples clàssics, obren botiga al carrer de Sant Pere als visitants «lliures» que mantenen pacientment la llarga cua de l'estiu. I, dos, els llocs dalinians escampats per la ciutat romanen als llimbs: l'Institut Ramon Muntaner, el camí vell de Vilabertran, la presó, l'hotel Duran, el molí de l'Anguila, la casa natal i l'altra... És

un fet que arreu d'Europa fa de mal entendre que aquestes cases, ni que fos una, no siguin temples dedicats a lloar i mantenir una memòria de les dimensions i la projecció del geni empordanès.

Visita pastoral | El bisbe Francesc Pardo va ser a la parròquia de Garrigàs el segon diumenge de gener, seguint el pla que té d'anar visitant totes les parròquies de la seva diòcesi, que són 400. I és que la de Girona en té més que cap altra de Catalunya. El diumenge anterior havia anat a Vilademuls i el vinent li tocava Arenys d'Empordà i Palau de Santa Eulàlia, totes dues entre les 73 que hi ha a l'arxiprestat de l'Alt Empordà Interior. A dues parròquies per visita necessita 200 diumenges, quatre anys per acudir a totes: una feinada. El senyor bisbe, que se'l veu com un home amb energia tot i el tràngol greu de salut que va patir, segons va explicar, després de la missa cantada sense músics va saludar la concurrència. Part de la trentena d'assistents, alcalde inclòs, hi eren en honor de la seva visita, perquè quan diu missa el rector mossèn Florenci (82 anys) un cop al mes, només són mitja dotzena de dones de la quinta del capellà. El bisbe va parlar de la mitjana d'edat dels pocs preveres de la seva diòcesi (72,2 anys), dels diaques que ajuden a resoldre part del que feien els capellans quan eren inflacionaris, dels només set seminaristes que potser cantaran missa, dels laics a qui la Santa Mare cedeix funci-

ons per mirar d'arribar a més llocs... i no va dir res, tot i que hi té relació, de les dones que tenen ganes de ser diaques o, encara més, preveres. Tampoc no va dir res de la Conferència Episcopal Espanyola, que dona suport a la COPE i Antena 13, anticatalanes i anticristianes de manual, ni d'altres afers que no depenen en bona part d'ell, i segurament per això no en va parlar el senyor bisbe en visita pastoral.

EL BAIX EMPORDÀ

puri abarca

Lluís Molinas, una vida entregada al teatre | Poques persones del món de la *faràndula* amateur poden mostrar, amb orgull, un currículum de 61 anys d'activitats continuades. El palafrugellenc Lluís Molinas i Falgueras sí que pot. I això li ha estat reconegut ara, dècades després d'haver iniciat les seves primeres passes en el teatre local, amb el Diploma al Mèrit Ciutadà que atorga l'Ajuntament de Palafrugell. Molinas va néixer a Palafrugell el 22 de gener de 1935. L'amor pel teatre va ser una conseqüència de la seva fascinació pel cinema, pel qual es deixava seduir cada tarda de diumenge des de ben jovenet. Va ser als 18 anys quan, de la mà del també actor amateur Joan Piera, va entrar a l'Agrupació

>> *Lluís Molinas, una trajectoria d'amor al teatre.*

PERE DURAN

Artística del Casal Popular. A partir de llavors, van ser continuades les seves activitats teatrals, passant per diverses companyies, entre les quals el Quadre Escènic de l'Escola d'Arts i Oficis i el Grup Teatral Tramoia, amb incursions en el teatre professional, com ara en l'obra *Terra Baixa*, de Mario Cabré, l'any 1962. Si el cinema l'havia portat a estimar el teatre, els escenaris el van retornar al cinema i va tenir diverses experiències en aquest àmbit, com ara el paper protagonista en la pel·lícula *Las flores mueren en mayo*, d'Arcadi Lozano, l'any 1970, un treball sobre el qual va caure tot el pes de la censura. A partir dels anys setanta, va compaginar el teatre i el cinema amb activitats periodístiques i culturals diverses: corresponsal de *Radio Nacional de España* i d'*Europa Press*; col·laborador d'*El Correo Catalán* o autor de llibres com ara *Palafrugell 1936-1939, I també hi va haver una llarga postguerra, El teatre a Palafrugell* o *Costa Brava, plató de cinema*. Entre les seves assignatures pendents o espines clavades, com diu ell mateix, hi havia portar al teatre amateur *Un tramvia anomenat desig*, de Tennessee Williams. Una espina que es va poder mig desclavar el 2013, quan va fer un *cameo* al final de l'obra que finalment es va representar a Palafrugell, a càrrec de la companyia Belle Époque. «Al *Hamlet* de Shakespeare, moltes coses es fan grans a partir de la mera insinuació», havia dit Molinas. Per a ell, han estat moltes les insinuacions transformades.

La degana de les entitats culturals de Palamós | La Societat Coral el Progrés de Palamós, amb 116 anys de trajectòria, ha fet donació al municipi de documents i objectes històrics del seu fons, entre els quals hi ha fotografies, anuaris, la Batuta d'Honor que la societat va rebre el 1898 o la Medalla del Centenari que li va atorgar l'Ajuntament, material que quedarà a disposició d'investigadors i historiadors. El cor està format per una trentena de cantaires, que ofereixen un repertori molt variat. Tot un exemple de constància i d'esforç per a les noves generacions que es mouen en el món del cant coral i tradicional.

LA CERDANYA

sandra adam

Llívia, un model per a la divulgació cultural a la Cerdanya | Mentre els ajuntaments de Cerdanya exploren noves vies per desenvolupar activitats econòmiques rendibles a llarg termini, Llívia ja ha fet un pas endavant. Després de dos anys des de la inauguració del Museu de Llívia, la col·lecció del qual gira al voltant de les restes de la Farmàcia Esteve, considerada la més antiga d'Europa, sembla que el projecte cultural d'aquesta vila es consolida. El maig de l'any passat ja vam poder veure com les restes del castell eren per fi arrançades per obrir l'espai al gran públic, i ara veiem com es planteja l'opció d'afegir

un monument a la visita del castell: la torre d'Estavar. A més, l'aparició de les restes del fòrum romà a tocar de l'església fa pensar que s'afegiran també al conjunt cultural que Llívia està traçant.

Així doncs, Llívia va ampliant el seu espai cultural. Al museu ja es pot afegir la xarxa de monuments que s'ha anat recuperant i que creen un itinerari molt interessant per conèixer l'evolució d'aquest enclavament, que ja en si mateix presenta la particularitat d'estar envoltat de la Catalunya Nord. Als seus carrers, que ja són prou llaminers per si mateixos, cal afegir-hi el castell, la ruta de les cabanes de pastor, el museu, el retaule barroc i la talla de Crist a la creu de l'església. I ben aviat es podran comptar entre els seus monuments la recuperació de les restes recentment trobades del fòrum i la restauració i futura incorporació de la torre d'Estavar, que completarà la visita del castell. Tots aquests elements fan de Llívia una vila que s'ha posicionat en el desenvolupament cultural dels elements que posseeix i, per tant, un mirall on molts ajuntaments poden imitar actituds i solucions per al desenvolupament i difusió de la cultura.

La Tossa Plana de Lles - Puigpedrós | A la Cerdanya estem d'enhorabona ja que entre les Zones Especials de Conservació de la regió alpina de Catalunya que el Govern ha escollit es troba la Tossa Plana de Lles - Puigpedrós. Aquest títol assenyalava aquest indret com a espai particular dins d'Europa, i la Generali-

>> *Cim del Puigpedrós. És el pic més alt de les comarques gironines (2.915 metres).*

SOLDE

